

DIRECTOR
CARLES CAPDEVILA**DIRECTOR ADJUNT**
IGNASI ARAGAY**SUBDIRECTORS**
DAVID MIRÓ, CATALINA SERRA,
JORDI CORTADA**DIRECTORA D'ART**
CRISTINA CÓRDOBA**EDICIÓ PAPER**
ROSA RODON
EDICIÓ DIGITAL
SÍLVIA BARROSO
POLÍTICA FERRAN CASAS
INTERNACIONAL MARC VIDAL,
CARME COLOMINA
ECONOMIA ÀLEX FONT
SOCIETAT JOAN SERRA
CULTURA LAURA SERRA
COMUNICACIÓ ÀLEX GUTIÉRREZ
ESPORTS TONI PADILLA**DELEGACIÓ A MADRID**
MARIA EUGÈNIA QUETGLAS
DELEGACIÓ A BRUSSEL·LES
LAIA FORÈS
LLENGUA ALBERT PLA
FOTOGRAFIA FRANCESC MELCION,
XAVIER BERTRAL**EDICIÓ DE PREMSA**
PERIÒDICA ARA, SL**PRESIDENT**
FERRAN RODÉS
CONSELLER DELEGAT
SALVADOR GARCIA RUIZ
EDITOR
ANTONI BASSAS
DIRECTORS DE NEGOCI
ANTONI M. PIQUÉ
(EXPERIÈNCIA D'USUARI)
ORIOL CANALS
(SUBSCRIPCIONS, DISTRIBUCIÓ
I PROMOCIONS)
MARC ERRA
(MÀRQUETING I E-COMMERCE)
DIRECTORA FINANCERA
FOIX VALDÉ
DIRECTOR COMERCIAL
SERGI GERMÁN
DIRECTOR SISTEMES I PRODUCCIÓ
SERGI RUIZ
DIRECTOR DE TECNOLOGIA
MARC CAMPRODONC/ DIPUTACIÓ, 119
08015 BARCELONA.

TELÈFON: 93 202 95 95.

ATENCIÓ AL SUBSCRIPTOR: 902 281 110
CORREU ELECTRÒNIC: info@ara.cat**TEXT LEGAL**Edicions de premsa periòdica ARA es reserva
tots els drets sobre el contingut del diari
ARA, els suplementos i qualsevol producte de
venda conjunta, sense que es puguin repro-
duir ni transmetre a altres mitjans de comu-
nicació, totalment o parcialment, sense prè-
via autorització escrita.

Difusió controlada per l'OJD

LA CITA

“ Els impostos
són el preu que paguem
per viure en una societat
civilitzada

Oliver Wendell
Holmes**FE D'ERRADES****Festival Mot:** En la presentació del Fes-
tival Mot es van oferir unes xifres errò-
nies sobre el pressupost de l'esdeveni-
ment. Les correctes són aquestes: els
ajuntaments de Girona i Olot hi aporten
24.000 euros cadascun, la Diputació de
Girona, 30.000, i la Generalitat, 12.000.**Portada:** El peu de la imatge principal
de portada d'ahir es referia a la ciutat de
Sebastopol, quan havia de fer-ho a la de
Simferopol.

Reding: “Aparta't, que ja ho faig jo”

Fins al començament d'aquesta Gran Recessió la UE era un club. I no estava malament. Cada membre era –més ben dit, havia de ser– responsable del seu comportament. I utilitzar les instal·lacions comunes (euro, Schengen, etc.) de la manera més sàvia possible. Les normes que regulaven tot plegat no eren estrictes i confiaven en la bondat de la subsidiarietat –malgrat existir l'euro, la supervisió bancària era responsabilitat dels bancs centrals de cada estat–. Els òrgans de govern de la UE no interferien. Se suposava que cadascú duia a terme la seva missió de manera acurada. Els esdeveniments han demostrat, però, que la confiança dipositada no va ser ben administrada. I s'ha requerit la intervenció directa de la UE. Han fet més per la integració europea la crisi i el mal comportament d'alguns estats membres que no pas cap altra proposta de Constitució o de tractat. ¿Això serà bo per al projecte europeu? No ho sé. El moviment de reacció dels estats, dels polítics, de les persones, etc., encara està per mesurar.

Ara resulta evident que la UE ha esdevingut ràpidament una organització semifederal que, en cas d'amenaça col·lectiva, pren sense contemplacions les regnes fins ara reservades als estats. És com un cotxe conduït per un fill inexpert que ha de fer front a una maniobra complicada: “Deixa'm agafar el volant que ja conduiré jo”, diu el pare. “Si no, encara ens estavellarem!” I és així que han desembarcat aquí organismes internacionals de control. I és ara que els pressupostos són supervisats abans de ser aprovats pels corresponents Parlaments. Alguns estats no han pogut protestar davant la intervenció. Quan s'ha dipositat la confiança en algú que ens ha defraudat, incapaç de fer la seva feina, l'enfurismada pot ser colossal.

XAVIER ROIG

ENGINYER I ESCRIPTOR

I la desautorització és tan justificada que qualsevol objecció del que ha comès la pífia està fora de lloc. Això és el que ha succeït amb Espanya –Catalunya inclosa.

En determinats moments molts catalans s'han empassat el discurs estàndard que utilitza la UE davant d'un conflicte incipient: “És un afer intern de l'estat corresponent”. Per això alguns deuen haver pensat que ens podríem barallar amb Espanya i acudir a Europa a demanar-li empara. Potser així és com es gestionarien els problemes d'aquest tipus al cel, on, pel que sembla, tots són àngels i ànimes benintencionades. Però no és el cas que ens ocupa. La UE sap perfectament que Espanya posaria totes les traves possibles a l'ingrés d'una Catalunya independent. I la UE té un contracte, però signat amb Espanya. Tots els contractes d'adhesió els té signats amb els estats.

Fa un temps vaig publicar aquí un article (*Cosa de tres*, 12-10-2012) en què prevenia que, tard o d'hora, la UE intervindria en el procés d'independència de Catalunya. Em vaig equivocar. L'article

La UE no pot tolerar que una part seva se separi sense garanties d'un reingrés automàtic que Espanya farà impossible

DIÀLEG*Els grans debats de l'actualitat
en mitjans d'aquí i del món*

La pega que evita la fractura

(EL PERIÒDICO)

Per què malgrat l'elevat atur, especialment juvenil, l'augment de la pobresa i la desigualtat o les situacions de marginació no ha esclatat un conflicte social a Espanya, una fractura social? [...] No deixa de sorprendre que aquest malestar no hagi tingut una expressió social més violenta, com ha passat en altres països. I que no hi hagi hagut, poso per exemple, un augment significatiu de la inseguretat als carrers, de la delinqüència, com és freqüent durant les crisis econòmiques. [...]

El familiarisme, la solidaritat interna de la família a Espanya, és un element bàsic per entendre com és que no ha saltat pels aires la convi-

vència en una societat en la qual l'atur està per sobre del 25% i, especialment, en la qual més del 50% dels joves de menys de 33 anys no tenen feina. Aquesta solidaritat familiar actua de pega social. En altres societats, com les anglosaxones, no és tan potent. Els nivells de desocupació espanyola les haurien fet saltar pels aires. Per això els analistes i els inversors estrangers se sorprenden i valoren la resistència a les destrosses de la crisi.

El cant a aquesta solidaritat familiar no ens pot fer oblidar el seu costat amagat: la baixa taxa d'emancipació dels joves. Més del 60% dels que tenen entre 19 i 33 anys encara viuen al niu dels pares. No hi ha cap altre país on passi el mateix. Això no és bo per als joves, per a la formació de la seva personalitat, per a la seva cultura moral. Ni és bo per a la capacitat d'innovació, perquè una baixa emancipació no afavoreix l'assumpció de riscos i la innovació. Però això és un assumpte per a un altre dia.

s'hauria d'haver titulat *Cosa de dos més un*. Ara comença a fer-se evident que la UE intervindrà. I probablement ho farà de manera descarnada, com ho ha fet amb els temes econòmics, ocupant el lloc que hauria d'ocupar el govern espanyol: “Deixa'm agafar el volant que ja conduiré jo, altrament ens estavellarem!” No es posarà de part de ningú. Però treballarà per aconseguir que el referèndum no tingui lloc –si del referèndum n'ha de resultar el desmembrament irreversible–. La UE pot tolerar perfectament que un bocí del seu territori variï les fronteres. Però, per fer-ho, no pot jugar-se-la a una possible independència, no sense tenir-ne garantit el reingrés.

No cal que els previngui que els amants de les terceres vies ja es freguen les mans –encara que la solució que pugui propugnar Europa no tingui res a veure amb l'immobilisme ranci i de gomina de la penya del pont aeri–. I per als independentistes comença la batalla. La de veritat. Fins ara hem tingut davant un adversari d'hàbits destralers i tavernaris, amb una catalanofòbia que li impossibilita, fins i tot, poder sumar i restar correctament. A partir d'ara desembarca Europa. La visita de la comissària Reding n'és l'aperitiu. I ens ho ha fet saber amb un discurs d'estètica Cameron: ens diu que ens estima. La UE no pot prescindir de Catalunya. No pas per meros raons econòmiques o sentimentals. La UE no pot tolerar –va contra el seu ADN– que una part seva se separi sense garanties d'un reingrés automàtic –i Espanya ja ha fet saber que aquest reingrés ella el farà impossible–. La solució europea passa, doncs, per aconseguir que la independència no tingui lloc. De bones maneres. Potser amb concessions importants. Però sense independència. Sembla que ens aproximem a l'hora de la veritat.

[27 de febrer]

ANTÓN COSTASCATEDRÀTIC D'ECONOMIA (UB),
PRESIDENT DEL CERCLE D'ECONOMIA